

FURNICA

ANUL XI
Nº 47

G. DANETTI
N. D. TĂRANU

1915

IA'L DEPE MINE CĂ'L OMOR!
KAIZERUL. — Oameni buni, fiți cuminte: nu mai mă înghesuiți
așa, că vă mototoliți hainele!

CAZUL GENERALULUI MUSTAȚĂ

În ziarul «Universul» a apărut un articol iscălit de generalul Mustață, care a stârnit o penibilă uimire.

Intr'adevăr socotim că este straniu ca un general, fie el chiar scos la pensie, să scrie și să subscrie că *„a vorbi de o imediată sau apropiată intrare în acțiune a României alături de quadrupla alianță ar fi o curată nebunie”*, apoi că *„ajutorul militar al României ar fi avut aproape același efect ca o picătură de rouă ce cade în mare”*, și în stârșit că armatei noastre i se pregătește *„un dezastru național”* și *„un mormânt în Carpați”*.

E surprinzător și dureros ca un general, care mâine poate fi chemat din nou în fruntea unei părți din oștire, să sfideze astfel sentimentul aproape unanim al țarei, să semene descurajarea și frica în sânul celor cari vor apăra steagul patriei, să vorbească cu atât dispreț de valoarea concursului ce ar putea da admirabila noastră armată intrând în război.

E cu atât mai surprinzător articolul din «Universul», din care transpiră frica pe care autorul vrea s'o sugestioneze și altora, cu cât cunoșteam pe generalul Mustață, dacă nu ca pe un savant strateg, dar ca pe un oștean în-suflețit de multă bravură. Chiar marea greșală din a cărei cauză — oștii să părăsească armata, greșală de-a fi pornit acum doi ani divizia sa de cavalerie într-o cavalcadă nebună spre porțile Sofiei, rupând orice legătură cu sprijinul indispensabil al celorlalte trupe lăsate în urmă, chiar greșeala aceasta — care ar fi atras după ea o adevărată catastrofă în cazul când Bulgaria ne-ar fi atacat — a fost comisă tot dintr'un exces de avânt eroic.

Și tocmai generalul Mustață să vie azi să ne propovăduiască o lașă politică de eunuc fără mustață?!

Deși în acel curios și întristător articol generalul, vrând să sperie armata noastră și mai strașnic, ridică în slava cerului *„conducerea superioară și genială a aliaților”*, ca și cum ar spune «Nu vă puneți cu ei că vă face praf!», totuși nu'i vom face ofensa să bănuim că avem de-aface cu o Mustață «unsă» cu pomadă ungurească.

Credem, spre cinstea acestui ofițer superior, spre cinstea noastră a tuturor, că generalul Mustață a scris ceea ce n'ar fi trebuit să scrie din sinceră și dezinteresată convingere.

Ca și alții, cari din nenorocire au cam început să se prăsească, generalul nu poate fi decât o victimă a acelei propagande desmățate de intimidare și de corupere prin care cărdășia neamțomaghiară, prin liota sa de spioni și de pamflete, sapă zilnic cu stăruința unei cârtițe încrederea ce trebuie să avem în puterea noastră militară și entuziasmul ce animează pe toți ro-

mânii față de scumpul nostru ideal național.

Manopera aceasta de slăbire și terfelire a celor mai sfinte sentimente ale Românilor, manopera aceasta de întricoșare a celor mai slabi de înger dintre noi, se săvârșește fără sfruntare la lumina zilei — «Zina» — contelui Czernin și a nefericitului întru pomenire Slavici — și guvernul, care cenzurează cu atâta rigoare presa noastră cinstită și patrioată, n'a găsit încă cu cale să'i puie un frâu.

Bucurându-se de îngăduința neîngăduibilă a cârmuirii, am văzut printre altele publicându-se în «Zina» concursuri cu premii în bani acordate acelora dela sate cari ar face prin scris o propagandă mai înverșunată împotriva isbândirei visului măreț al întregirii neamului românesc, și am sângerat de rușine și de jale văzând învățători români căzuți în cursa perfidă ce li s'a întins, și predicând prin discursuri și articole de gazetă, pentru o mizerabilă răsplată de un pol și jumătate, — cei treizeci de arginți ai trădărei predicând școlarilor lor și populației rurale idei și sentimente contrarii și sufletului național și intereselor cele mai vitale ale neamului.

A luat vreo măsură domnul Duca, ministrul de Instrucție, contra acestor apostoli rătăciți? Nu. Cazul i-a scăpat probabil din vedere.

Parcă iată unde am ajuns cu o lărașă culpabilă ce s'a acordat până acum primejdioasei și nerușinatei propagande pornită dela Viena și Buda-Pesat: un general cunoscut cum este d. Mustață, prins pe nesimțite în mrejele scârnavului paianjen... pardon... vultur cu două capete, nu s'a sfiit — dacă nu să scrie — dar să subscrie un articol ca acela din «Universul» protivnic simțimântului obștesc și mai cu seamă mândriei și curajului unui ostaș român!

... Grozav trebuie să'i bată joc de noi șoacății și boanghenii din țară și de peste graniță!...

Gheorghe Biciușcă.

* „FURNICA” *

Directori: G. RANETTI, N. D. ȚĂRANU
Abonamentul 10 lei pe an; 5 lei pe șase
luni plătit înainte.
Adresa: Revista „FURNICA” — București

DIN SPIRITUL ALTORA

— Adaptări. —

Cum se ratează o carieră.

O istorioară banală, care umblă din gură'n gură printre vizitatorii damblagii ai Govorei. Și fiindcă a făcut peste o sută băi de salivă, — un record! — profit de ocazie că i s'a însdrăvenit picioarele, v'o trimet pe jos la București.

În localitate nimeni nu poate face băi până nu prezintă un carnet liberat de un d. medic plătit cu cel puțin zece lei vizita de persoană. Acest carnet, în care se arată precis numărul băilor, felul lor și temperatura, rămâne afară, sentinelă spânzurată d'un cui, lângă ușa cabinei în care stăpănu-său stă cu iodul până la gât, privind fix spre ceasornicul cu nisip.

Anu-asta, unul din medicii cari au dreptul de a libera carnete, își petrece timpul mai mult la București, ca membru activ al unei ligi patriotice pentru intrarea României în război. Servitorul său, om de încredere, i-a spus:

— Boerule, ieri au venit zece bolnavi și au plecat fiindcă ereați dus cu trenul. Gândiți-vă și d-voastră: zece clienți a zece lei unu, tocmai o sută lei svârliți pe gârlă!

— Ioniță, mă plictisești! În locul meu tu ce-ai fi făcut?

— Pe matală.

— Pe doctoru?!

— Firește. Am văzut eu că nu-i lucru mare!

— Daaa?!... Ții mult să mă înlocuești?... să te faci doctor?

— Dacă boerul vrea, cum nu! Să mă învățați cum să examinez bolnavii; carnete-le știu să le scriu: douăzeci și cinci băi iod; primele cinci iod concentrat; pauză o zi după fiecare serie de cinci băi; temperatura douăzeci și opt grade; durata treizeci minute pentru oamenii în vârstă, cincisprezece pentru copii.

— Bravo, Ioniță! Nu te deslipe de mine și observă cu atenție tot ce fac eu.

Medicului i-a trecut prin cap o idee, pe care o și pune în practică cu primul client, poftindu'l drept în water-closet.

După cinci minute îl dă afară și chiamă pe Ioniță.

— Uite cum să examinează, — vără el degetul în closet, apoi în gură. Plăcut gust!... Frumos miroase!... Merge bine. Bolnavul la sigur se vindecă!

După care, mereu urmat de servitor, trece în birou și scrie cuvenitul carnet.

Seara, a doua zi fiind Duminică și mare întrunire la Arenele Romane, medicul pleacă cu trenul spre București.

Dimineața — abia răsărise soarele — sosește un client.

— Domnul doftor?

— Eu sunt domnul doctor! — îl ia de sus Ioniță, care venise să-i deschidă ușa.

— Domnule doftor...

— Știu pentru ce ai venit: treci mai repede în closet!

Cum individul voiajase noaptea și'l apucase stomacul din cauza schimbării aerului, primește invitația cu vădită plăcere.

După ce s'a ușurat, intră și Ioniță, vără degetul în closet, apoi în gură, începe să scuie scârbit:

— Ptiu!... ptiu!... anafura măti de dobitoc! Acuma vii, când s'a învechit boala?... Marș afară!... Nici eu nu mă fac doctor, dar nici tu nu te faci sănătos!

Vilegiatura vagabonzilor

— Cum mă, te-ai mutat din Calea Victoriei?
 — Firește, monșer? Unde găsești stradă mai ideală ca asta? Ia uite ce frumoasă e: cat coprinzi cu privirea, nici un... vardist!

Desen de A. Murau

Am uitat să vă spui că atunci, când a învățat pe Ioniță, medicul, ca să-și bată joc de el, îl dusesse la closetul de-alături, pe fundul căruia avusese grija să pue mai dinainte o bucată de fagure de miere din care gustase muindu-și degetul.

Distracții de sezon.

Pestrițu și nevastă-sa s'au dus să petreacă vara la Bușteni. Intreaga mahala o știe.

Intr-o zi, madam Pestrițu, zăpăcită de aerul tare al munților, uită să se scoboare de pe piscul Omul, unde plecase în excursie acompaniată de Chiose, prietenul sincer al casei.

A apărut tocmai a doua zi, pe la amiază, mototolită și ciufulită ca oaea după ce a trecut prin mărăcini.

A venit pocăită și dela ușe s'a asvârlit la picioarele bărbatului ei, cerându-i îndurare:

— Ți-o jur că altădată n'am să mai fac! Mă ierți?

Pestrițu i-a răspuns, lăcrămând ca o vită la poarta abatorului:

— Te iert de ce-ai făcut; dar nici mort n'am să te iert că te-ai întors!

Spirit rural.

Poetul Castron a stat la munte numai o săptămână, umilit de înălțimea grămezilor de pământ amestecat cu piatră ce-i astupau orizontul privirilor sale largi.

După șapte zile, bardul s'a scoborît la șes, unde ochiul la fiecă pas poate avea impresia infinitului. (Poeții, majoritatea oameni fără nici un soi de avere, sunt foarte modești: se mulțumesc chiar cu... infinitul!)

S'a scoborît la șes și-a dat de un țăran care ținea coarnele plugului p'alături cu șoseaua. Brazdele de pământ proaspăt răscolit dantelează negru poalele câmpiei plugată verde cu iarbă măruntă.

Castron privește cu milă la el, svârle din căruța ce-l poartă în trapul cailor:

— Seamănă, omule, seamănă până te-o lua dracu, căci la urma urmei tot noi ne vom folosi de rodul muncii tale!

Țăranul întoarce capul, răspunde scărpinându-se în ceafă:

— Ai dreptate, boerule: tocmai seamănăm cânepă, și, de! din cânepă se face streangul!

Nicollo Mascalzoni.

CEVA IMPOSIBIL

O doamnă sau damicelă,
 Plecând în călătorie,
 Uită dese ori, se știe,
 Să-și iea vr'o bluză, umbrelă,
 Vr'o rochie sau pălărie...
 Însă grija tuturoră,
 Când pleacă din Capitală,
 Grija mare, principală,
 E săpunul, pudra «Flora»,
 Și nu uită 'n niciun an
 Să le ia în geamantan!
 Un voiaj fără de ele
 Ar fi cerul fără stele,
 Câmpul fără floricele,
 Un tun fără de ghiulele,
 Un cuțit fără prasele
 Și un oltean fără măsele!

Madam Adam.

Salon pentru Ras, Tuns și Frezat
ȘTEFAN CONSTANTINESCU
 Calea Griviței No. 131
 — Special în lucrări de păr. —

BERE BRAGADIRU FAVORITA
 BĂUTORILOR
 CUNOSCĂTORI

LA ȚARĂ

- Fa, femeie, nu mai lăsa scroafa să bălăcească în nămol, că slăbește !
- Cin' ți-a spus, Gheorghe ?
- Păi cocoana arendașului a fost trimeasă de doftor la Tichirghiol tot ca-să slăbească !

Desen de F. Șirato

CUSUTE CU AȚA ALBĂ

Greu lucru, dom'le, și educația copiilor! Ii dai la școală, le cumperi cărți, caete, îi îmbraci,—și când colo tot pe maidane nimeresc, buluc, de par'că le dă acolo a-cadele de pomană. Și astfel una dintre cele mai mari probleme,—pe lângă aceea a construirii de magazine pentru cereale,—a ajuns să fie și problema odraslelor vagabonde.

Mai ales de când a venit vacanța, nu-i chip să trăiești liniștit acasă, în mahalaua ta, unde fâncii cari nu se mai duc la școala lor primară, fac în schimb școală de tragere la semn (așa după cum astă iarnă făceau școală de tragere... la fit) spre ferestrele modestei tale locuințe...

Nu mai departe decât ieri, desperat de desavantajoasă poziție strategică pe cari o au biete mele geamuri,—lipsite de orice fortificație în fața bombardării inamicului — subsemnatul se gândea care ar fi anume mijlocul cel mai bun de a ține pe la vetrele lor «viitoare generații»...

Și când colo, iată că într-o revistă care-și scrie pe copertă că e «aprobată de onor. Ministerul Instrucțiunii publice», citesc,—oroare!—subt titlul de «Vacanță», următoarele versuri:

*Dragi copii, băieți și fete și mai mari și
[mai mărunți,
Aruncați la naiba cartea și caetele și tocul
Și cântați de fericire, și-alergați, v'o
[șteaptă jocul...*

*Doamne! câte ceasuri triste petrecutați
[într-o clasă:
Aer prost, vre-un dascăl aspru și notări
[mai mici de șasă;
Lecții aride, probleme, explicații chinuite,
Corijențe și pedepse mai pe drept mai pe
[brodite,
Internate păcătoase cu mâncări ca vai!
[de lume...*

Cu alte cuvinte, revista în chestiune, care nu e alta decât «Revista copiilor și a tinerimei», are imprudența să susție că aerul din școlile ministerului e prost, că lecțiile sunt aride, că explicațiile sunt chinuite, că pedepsele se dau pe brodite și că — în sfârșit — internatele statului sunt nici mai mult nici mai puțin decât păcătoase. (Par'că ar fi vorba de mănăstirile de maici, zău așa!)

Noi ne întrebăm însă dacă acestea sunt «aprobate» de onor. Minister, și dacă «trigătul de la naiba cartea» nu constituie o adevărată instigație împotriva... geamurilor și a caișilor pașnicilor cetățeni din mahala?

(În ultimul moment ni se spune că poetul revoluționar nu e altcineva decât un candidat de profesor secundar, d-l Radu Cosmin. Așa, fiind d-sa are toate motivele a face apologia «vacanței»... vreunei catedre oarecari. Dar să insuflă astfel «micilor îngerași» dragostea de carte, — e ceva rar!)

*

Nea Iancu în excursie

— Da'ce's spițele alea, monșer?

— Dobitocule! Astea nu's spițe: sunt cele mai bune spițe!

Desen de A. Murnu

Un alt scriitor face în «Viitorul» apologia... patului și a somnului, ceea ce cam aduce tot cu vacanța. (Dacă-i patul... vacant, dar dacă nu-i?)

Ingeniosul literat declară în impresiile sale nici mai mult nici mai puțin decât următoarele... intimități:

«Patul în care dorm e un leagăn de moale așternut... Mi-e drag pentru că pe el mă odihnesc».

(Iată ce n'ar putea să declare de pildă madam Gigica Rădoescu, simpatica și tână soție a chiaburului și fezandatului senator de Vlașca. . și Teleorman,—căreia nu-i ie deloc drag patul... în care se odihnește.)

Aș continua mai departe cu considerațiile din «Viitorul», dar în privința celor de mai sus, mai competent e prezentul și, în lipsă de altceva, chiar trecutul. (Dar... trecutele?) Deci am express-intervievat mai multe personalități asupra impresiunilor ce au despre «pat» și «somn».

Iată răspunsurile:

*

Pat: O bancă (mai confortabilă ca cele din Cișmigiu) și poți juca «la hausse»...
(Mița. Automobilista)

*

Somn: tot un fel de... pește, dar fără oase.

(Nae Crapțavilan)

*

Pat: Nu mai cunosc acum decât patul... puștii.

(Craidoniceanu, general... în rezervă)

*

Somn: Inspirațiunea combinațiilor mele diplomatice.

(I. I. Brătianu)

Pat: Un patrupele care nu umblă dar care, totuș, câteodată... se deplasează.
(Bovinescu, profesor)

*

Somn: Dușmanul cel mai mare al cărților mele...

(Smara)

*

Pat: O mobilă în care aș vrea... să mă imobilizez.

(Doamna Bibandy)

*

Somn: Adevăratul meu șef de cabinet... particular.

(Em. Porumbaru)

*

Pat: Este de folos pentru ambele sexe.
(Un tovarăș de idei)

*

Somn: Um membru perpetuu și cu adevărat nemuritor al Academiei Române. În cazul acesta, patul ar fi cel mai nimerit... fotoliu.

(Eu)

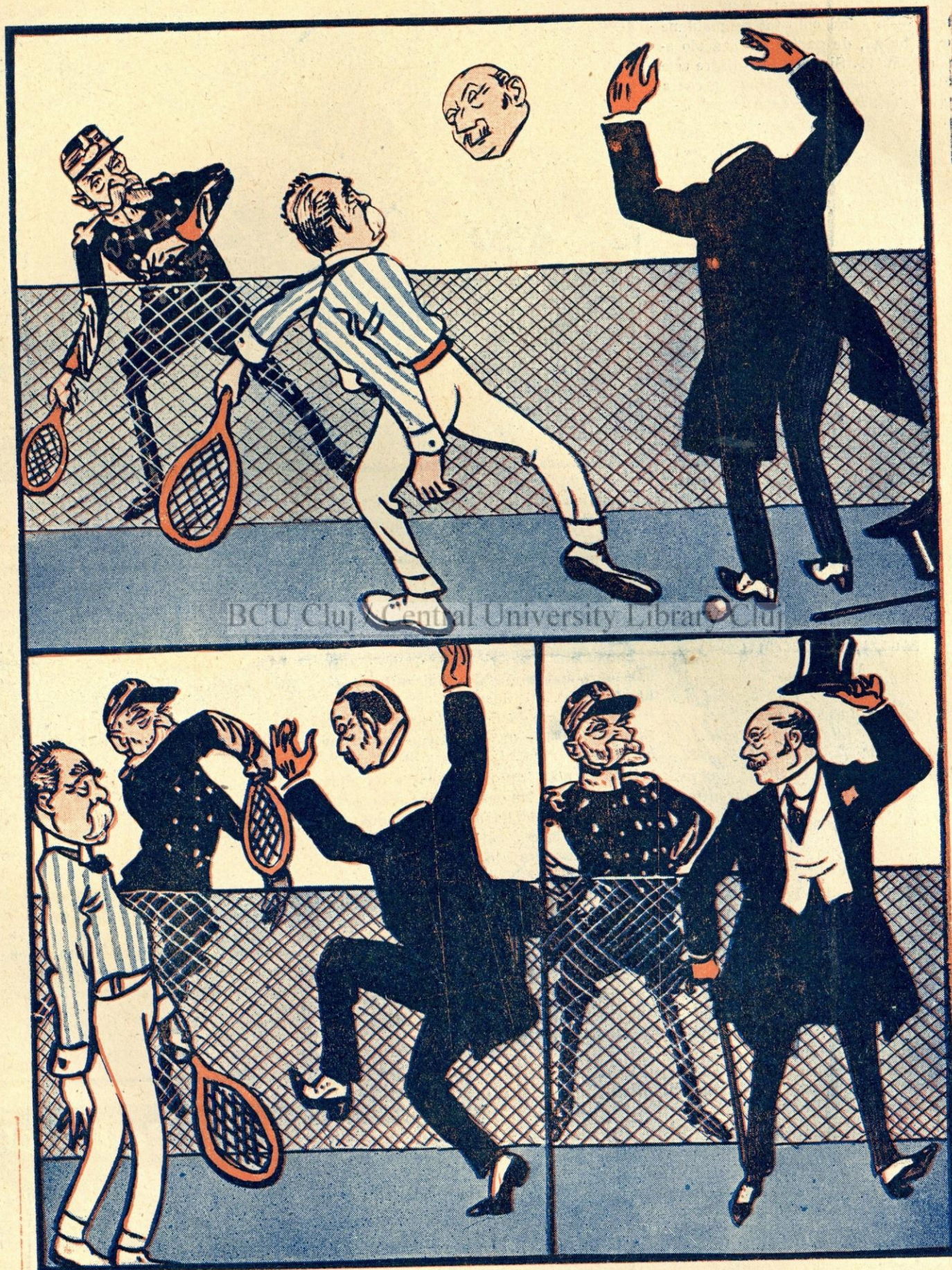
Adică:

Sandy.

O partidă de „tenis” la Sinaia

Cu toate că d-l Marghiloman a fost decapitat de șefie, se zice că Regele continuă să-i acorde încrederea sa.

— Mersi, Majestate... nu mi-era așa de cap cât mi-a fost frică să nu'mi stric cărarea dela ceafă!

Desen de A. Murnu.

Contra scumpirei traiului

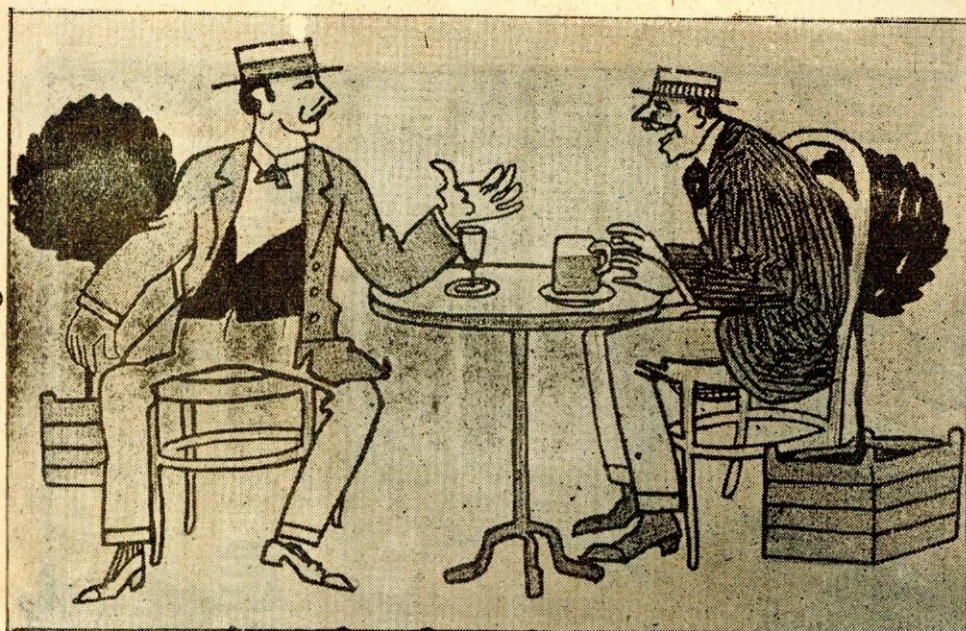
Lipsa unturei se simte în toată țara.

- Ho, Mișo, mai slăbește-mă cu atâta pupat !
- Lasă-mă, cocoșelule : de cinci zile n'am pus untură în gură !

Desen de F. Șirato.

Un om filotim

— Când pleci la băi, Ionescule?
 — N'am parale, monșer.
 — Apropo de asta: ce-ai face tu dacă în drumul spre casă ai găsi un portofel cu cinci mii lei?
 — Aș da fuga la «Universul» și aș publica la «Mica Publicitate», că ofer cinci-zeci lei recompensă celui care le-a pierdut!

Desen de F. Șirato

FARUL DELA TUZLA

Când prietenii veniră să mă ia cu trăsura ca să mergem să ne urcăm în farul dela Tuzla (să ne urcăm fără cu trăsura bine înțeles) 'm-am împotrivit cu ultima des-nădejde. Le-am mărturisit că su'er de ceeace se numește «oroarea vidului». La Paris 'mi-a fost cu neputință să mă decid a mă urca în turnul Eiffel. Și, zău, obsedat de această meteahnă, chiar când mă serveam de Turnul Eiffel — pe vremuri foarte la modă — sub formă de ace de cravată sau butoni de manșete, mi se părea că 'mi venea amețea și mă uitam la aceste minuscule obiecte cu frică cu care le-aș fi privit dela 300 de metri înălțime. Oroarea vidului mă chinuiește în așa hal, încât nu pot să mă împac cu un pahar sau cu un portofel gol. Pentru un milion pe lună nu aș îmbrățișa meseria de aviator sau tinichigiu, și nici pentru zece milioane nu aș primi să fiu vr'un Mare Duce ori Kronprinz, căci imediat ce un curtezan 'mi-ar spune «Înălțimea» Voastră, 'm-ar apuca o greață fără seamăn. O mică excepție: n'am oroare de Wied, nenorocosul fost suveran al Albaniei, pe care-l compățimesc, nici de Vidu, compozitorul muzical al atâtor frumoase cântece din Banat, pe care-l admir.

Cu toate astea, prietenii mei cari mergeau să viziteze farul dela Tuzla au stăruit, au batjocorit frica mea. «'m-au pus la ambiție» cum se zice, și am fost nevoit să accept propunerea. 'Mi-am spus că în definitiv dela cei 300 metri ai Turnului Eiffel și până la cei 75 ai Farului este oarecare distanță, și am căutat să mă îmbărbătez. Cu toate protestările politicoase ale amicilor, 'm-am suit pe capra trăsurei lângă birjar, sub pretext galant că nu vreau să incomodez pe cele două cucoane

cari ne însoțeau, în realitate însă (dar proștii n'au priceput) vro am «să mă antrenez», să mă deprind a privi lucrurile și oamenii mai dela înălțime în vederea ascensiunii ce aveam să fac în curând.

Iată-ne ajunși. În mijlocul unei curți gospodărești și-a unei bine întreținute grădini de legume și de flori, se ridică în fața mea mai amenințător ca o redută teribilul far. Când domnul Minculescu, șeful mecanic care-i mai mare peste far, ne-a spus că trebuie să urcăm 220 de trepte până în vârf, de groază am înghețat, iar când — în urma insistențelor mele care tot speram că poate la întoarcere o să se mai micșoreze distanța — a adăugat că vom avea de scoborât tot 220 de trepte, 'm-am topit! (Eu sunt ca ghiața fabricată de Primăria Capitalei: mă topesc foarte repede).

Totuși, 'mi-am luat inima'n dinți, și am urmat cel din urmă micul convoi al tovarășilor mei de excursie. Nu mai știu nimic ce s'a întâmplat pe urmă. Imi ramintesc numai că un servitor 'mi-a cerut să mi las bastonul jos la scară. Ah, cum aș fi vrut să-mi las la garderob și inima ce-mi luasem în dinți, biata inimioară care-mi svâcnea ca un motor deranjat! Automatic, urmam pasul celorlalți, schițând ciorne de testament în vagul tulbure al minții. Dar — binecuvântare fie o zeu ocrotitor al fricei! — după ce urcasem o duzină de trepte, desmeticit puțin, băgaiu de seamă că palpațiile cordului meu nu erau datorite emoționantei ascensiuni, ci uneia din cele două prietene ale prietenilor mei care mă proceda cu câteva trepte și, fără să-și dea seama, îmi oferea priveștiștea fermecătoare a unor ciorapi albi de mătase străvezie ce-abia acoperiau două jurloiașe bine cambrate! Privind sus, tot mai sus, călăuzit ca de o stea polară,

cu ochii pierduți ca să zic așa în înfinit, am urcat cele 220 de trepte ale Farului nu numai fără teamă, dar într'u adevărat extaz. Când, în sfârșit, am ajuns sus, nu știu ce vor fi văzut dela așa înălțime amicii mei, poate Constantinopolul, poate raiul lui Mahomet; dar eu, care avusesem la un moment perspectiva să zăresc chiar strămoșii Dardanelelor, n'am mai putut vedea — vai! — decât bizețurile pantofilor de lac ai drăguței mele tovarășe, fiindcă ajunsese la același nivel cu mine și nu mai mă bucuram de avantajul d'a fi în urma ei cu câteva trepte.

Decepția 'mi-a fost mare, și reflectam cu amărăciune că așa trebuie să se întâmple fatal când un părilit de Ruy Blas ca mine cutează să-și ridice ochii până la o damă prea «sus pusă». Și dacă urcasem cele 220 de trepte ale Farului fără să simț nici oboseală și nici temere, ci din potrivă într'o inconștientă beatitudine, apoi la întoarcere am pățit ca un martir, iar picioarele dela genuchi până la călcăie 'mi-amorțiseră cu desăvârșire, parcă nu mai erau ale mele, ci ale unui Vasilake desarticulat. Oh, vă asigur, uneori e mai dureros să cobori Calvarul decât să-l urci!

Și apoi — mă vor întreba cititorii curioși și poate nițel excitați de începutul micii mele povestiri —, apoi? «Cum a devenit cazul» cu duduia cu ciorapii de mătase albă și transparentă ce încorsetau niște piciorușe așa de bine cambrate?

Nimic, cititorilor, nimic.

Coborâți jos în curtea Farului, amabilul domnul Minculescu ne-a prezentat pe un copil al dumnealui în vîrstă de nouă ani și jumătate, elev în clasa patra primară, talent precoce care «compune» epigrame — pre legea mea! — mai bine decât ale d-lui Cincinat Pavelescu, apoi ne-a oferit pahare cu lapte bătut care erau și mai bune. Unul dintre însoțitorii noștri, șprîțofil îndărătnic, s'a încercat să refuze grațioasa ofertă.

— Bea măi, nu fii prost — a intervenit unul din noi — asta nu-i lapte bătut ca la București: e lapte bătut de Mare.

— Ei ași! La Tuzla, cel mult aș vrea să iau o tuzlama! Dar lapte?!

— Bine măi, habar n'ai, ăștia sunt lapți de pește, lapți bătuți de valuri!

... Dar duduia? ce-a mai fost cu duduia? mă întrerup însă din nou cititorii amatori de descrieri libidinoase.

Nimic, Domnilor, vă jur că n'a fost nimic.

Plimbarea la Far, a rămas pentru mine un «dolce Far... niente!».

Contele de Tekirghiol.

FRAGMENT DINTR'O SCRISOARE

Orice s'ar zice, în Capitală,
 Cu toate că este căldură
 Treizeci și cinci grade la umbră,
 Eu duc o vieță ideală.
 Căci, ziua dorm, iar noaptea sumbră
 Când se coboară, atunci, colega,
 Fac un mic duș de băutură
 La băile... «Mircea Bodega»!
 Încearcă te rog și tu baia:
 E mai răcoare ca 'n Sinaia!

Trabădar

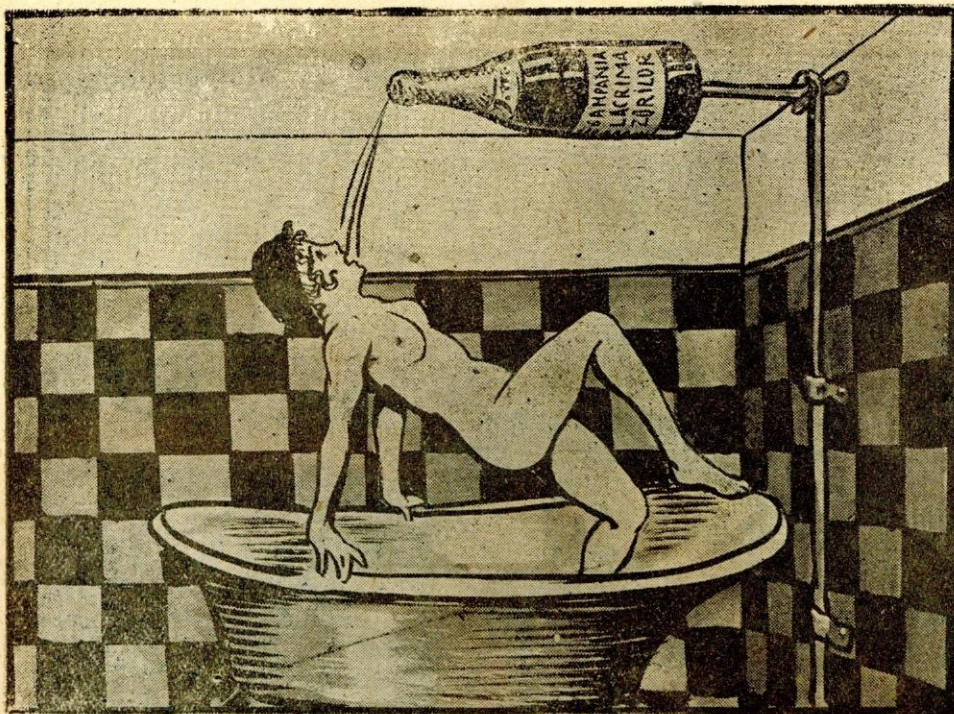
Reclama e sufletul comerțului

- Domnișoară, tot nu ne vede părinții dumitale : ce-ai zice dacă v'aș săruta ?
— Aș zice că ești un om de gust !

Desen de F. Șirato

Șampanoterapie

În timpul verei, cel mai răcoritor duș este o duș...că de «Lacrima Zorilor».

Desen de A. Murnu

CONSULT MEDICAL

- Anul ăsta ești mai bine.
- Ai fost la Călimănești?
- Nu, căci Radu nu mai ține
- Birtul; deci în București
- Am rămas și fac o cură
- De mâncări și băutură
- La Iordake din Covaci...
- Bravo, nene, bine faci!

Coco.

U N A - A L T A

Răspuns genial.

Țukăr Bukăr e scandalizat: proza sa favorită, de sub conducerea d-lui Const. Mille, îl enervează regulat, în fiecare seară, exact la ora când apare «Adevărul». Căci Țukăr Bukăr, patriot sincer și negustor înainte de toate, e pentru «neutralitate» — o neutralitate sinceră, garantată de puterile beligerante cu compensații teritoriale. D-nul Mille, iarăș bun patriot și înainte de toate negustor... gazetăresc, e pentru război — război orbesc, numai ruble să-i producă.

Deaceea Țukăr Bukăr, ca să se convingă la «fața locului», sue pripit scările «Palatului Adevărului», intră curajos în cabinetul d-lui Director.

— Bujur! — moște el imperceptibil, fixând cu privirea ciocul individului care bătaie scriind la birou.

D-nul Director bine-voeste să ridice capul — balon captiv umflat cu hidroprostitie — face pe surprinsul:

— Tu iești, Țukăr Bukăr?... Ai venit să te abonezi la «Dimineața»?

— Din contră. Am venit să te întreb așa: dimita vreă dija să te duci la război?

— Da.

— Dimita la război?... Dar dacă vine un inamic cu pușchi să te omoare, ei faci?

— Fac pe inamicul.

Balonul captiv, plin cu hidroprostitie, aterisează brusc, ciocnindu-se de postavul verde al biroului: d-nul Mille, obosit de sborul... ideilor sale, dă drumul motorului — începe să sforăie, pe când Țukăr Bukăr părăsește camera pe vârful picioarelor, ca să nu-i strice somnul.

Crime, accidente, etc.

Cei cari s-au rămas în București, de teamă ca războiul să nu-i surprindă la băi, se distrează cum poate și când poate. Tramvaiul e cel mai plăcut local, în care oricine are voie să ia loc în schimbul unei «taxe», stând alături, pe bancă, lipit de o cocoană plăcută, fără ca nimeni măcar să-i bănuiească intențiile criminale. Căci e o crimă să faci dragoste p'asemenea căldură! Un caz:

Doamna se sue în vagon. tramvaiul pornește brusc.

— Ah!

Tipăt general de surpriză.

Doamna și-a pierdut echilibrul, cade, în ședere, pe genuchii unui pasager dela spate.

— Pardon! — se roșește ea, burghelită de privirile ironice ale vecinilor cari au întors capul spre dânsa.

Iar domnul dela spate, politicos:

— Imi pare rău, doamnă, că Dumnezeu nu m'a lăsat cu patru genuchi, pentru că o pereche s'o pot ține la dispoziția d-voastră!

Nu vă jucați cu vorbele!

Acum unsprezece luni și ceva, când s'a încins groaznicul război european, următorul crâmpiei de dialog s'a ținut în cabinetul de consultație al savantului medic Răpeciugă:

— ... Posibil ca și noi să trecem Carpații. Odată peste munți, cine știe dacă nu-mi rămân oasele p'acolo. Înainte de-a muri, vreau să întemeiez o familie...

— De aceea te sfătuiesc s'o iei de soție...

— E prea bătrână, doctore: patruzeci de ani trecuți...

— Și treizeci de mii lei venit! Așa sumă trebuie timp ca s'o poți strânge.

— E bătrână și urâtă, doctore!

— Ce-are aface?... Urătenia dispare odată cu moartea: ea e ființă plâpândă... moare...

— Moare, doctore?

— Pe onoarea mea!

— Atunci mă 'nsor.

Deunăzi, în parcul dela Sinaia.

Corpul diplomatic fiind dus sus, să dea târcoale Castelului Peleş, că doar va transpira ceva în chestia războiului, pe alee doar câțiva amatori de aer curat, fără praf și sgomot de muzică.

Unul din ei se repede la altul, care tocmai tășnea dintr'un stufig:

— Doctore, te-am prins! Grozavă păcăleală mi-ai tras: nevastă-mea e mai sănătoasă decât mine și d-ta m'ai asigurat, pe onoarea d-tale, că moare!

— Chiar și azi ț-o repet, tot pe onoarea mea: soția d-tale moare... după dumneata: te iubește la nebunie!

Voiag de plăcere.

Birt economic; abonament cu cartela.

Afară, cald: soarele plouă raze cu nemiluita, împungând trecătorii în ceafă ca vâcarii vitele leneșe sub coadă. Ghița scumpă... când se găsește. Clienții birturilor sufer; mâncările și fripturile de asemenea; «frigoriferul» stă trist, plin cu aer încins.

Protopopescu a gustat din toate și iarăși toate porțiile le-a înapoiat, strâmbând din nas:

— Mirosese, Costică!... Dă-mi, mai bine, nițică brânză de Brăila...

— Imposibil, d-le Protopopescu.

— S'a isprăvit?

— Ba am mai avut o bucățică...

— Pe care ai mâncat-o tu !
 — Nu, d-le Protopopescu. Chiar azi dimineată erea la noi, dar a plecat...
 — Singură? !
 — ... S'a dus la gară să i-a trenul pentru Brăila: ci-că vrea să-și vadă familia !

Nae Saltimbancu

RĂSPUNS LUI DEPARĂTEANU

Locuința mea de vară
 Nu'i la țară,
 Ci'n Bodega la «Mercur»:
 Vinu 'i bun, la răcitoare,
 Și nu'l doare
 Capul nici chiar p'un mahmur !

Meargă tonții la băi rele
 Prin hotele
 Cu traiu prost, costisitor.
 Mie să imi dați mișmașul,
 Drăgălașul,
 Lui «Mercur» și... pot să mor !

M. Z. Lyk.

ALERGĂRILE DE TRAP

Când unui negnstor îi merge bine, mai totdeauna un chilipirgiu, venit d'aiurea, deschide prăvălie alături, că doar i-o fură din mușterii obicinuiți cu drumul acela.
 Cursele de trap, reînființate anul-asta după o îndelungată întrerupere, au început odată cu alergările de cai pe Hipodromul de la Băneasa. «Prăvălia» — cum am spus-o mai sus — se găsește alături de splendidele «piste» ale Societății pentru îmbunătățirea rasei cailor din România.

Scopul curselor de trap e ca să... atragă cât mai multă lume. Și a reușit. Intr'a-devăr, atât la «tribune» cât și la «peluză», n'auzi decât franțuzește, nemțește, românește, vreun: «Ioșca, gheara no !», urmat imediat, ca strănutul prevestitor de gaturai, de: «Sdrasti, gospodin! Harașol!». Toate popoarele din Europa sunt reprezentate: dela «grăjdari» — mai ales — până la cel mai ilustru necunoscut geambaș din Obor. Apropo de Obor — și fiindcă veni vorba — cursele de trap sunt prevăzute și cu «pariu mutual», unde Oborul de vite cu patru picioare își rezervă dreptul să jumulească vitele — pardon! — să jumulească găștele — pardon! — vream să zic: să jumulească pungile amatorilor de a se întoarce fără sfanț acasă.

La alergările în galop, jocheul stă furcă pe spinarea animalului. Calul de trap, deși de rasă înaltă, neputând suferi această insultă și-a trimis conducătorul la coadă, în ședere pe două roate de bicicletă. «Olbăi!» — pe englezește (la noi toți caii de curse trebuiesc să știe englezește). Steagul roșiu e lăsat cu botul la pământ, semn că plecarea e bună. Caii pornesc la trap — bineînțeles. Sunt unii, însă, cari, ajunși în fund, lângă gardul înconjurător al Hipodromului pe care ca-

marazi lor *pur sang* galopează, oficial, cel puțin douăzeci și șase Duminici și sărbători pe an, încep să galopeze și ei. Comitetul de supraveghere, cocoțat pe o extradă de bălci, s'agită nervos. În special frații *Corn cu lapte* și *Corn cu sare*, simpatici frânzeleri din București, saltă de parcă ar fi plămădiți numai cu «aluat». Atunci, numai atunci, conducătorul calului uituc intervine, încrustându-și șezutul pe șeaua celor două roate de bicicletă. Și iată cum: conducătorul respiră puternic spre coada calului. Animalul, care a luat prea mult «danf» din cauza căldurei, simțind răcoare la spate, ridică repede coada, respiră și el, reluând trapul reglementar. Comitetul de asemenea respiră, bucuros c'a fost înțeles; iar publicul jucător transpiră... de teamă ca mârtoaga să nu fie descalificată.

Acum în urmă, cursele de trap au fost împănate cu curse de obstacole. Câteva garduri de tărnuiri tae pieziș «pista» de o mie metri, la distanțe aproape egale. Memoria lor e inumană: se zice c'au fost puse acolo înadins pentruca jocheii sau gentlemanii să n'adoarmă în timpul parcursului pe șeaua calului. Hop! hop! în galop...

Se întâmplă — ca să urmăim cu poezia începută — și: «Buf! la pământ, buf!». .

Atunci apare «Salvarea», cu cupeul ei misterios. Nefericitul călăreț e dus acasă în trăsură, gratis; iar noi, cari am plătit, ne întoarcem la domiciliul pe jos, reflec-tând melancolic de ce până acum nimeni n'a avut curajul să întinzeze «Societatea pentru îngroșarea tălpei încălțăminteii sportșmanilor» dela un leu și cinci lei în-trarea.

Inaugurarea «seriei de vară» a fost onorată cu prezența câtorva doamne și domnișoare, elegant costumate în stoffe străvezii. Ti-erea mai mare dragul să le privești cu ce atenție călcău în murdăria cailor seoși la plimbare înainte și după fiecare cursă — atât de adevărat e că și cele mai plâpânde flori au nevoie de bă-ligar !

Năiță Idiotu

CHEF CU DAMA LA MOȘIE

Astăzi, dragă Muză, te duc la moșie. Vom plecă noi singuri, nu vom luă curtenii. Imi înham Pegăsul.. Vreau s'arăt doar ție Cât de 'mbelșugate's vasele'mi domenii.

Am ajuns... Te uită la câmpiea 'ntinsă Cum e duminică în fărâme mici, Fiece ciosvârtă'i de hotare 'ncinsă, Stăpân unul colo'i, altu'i stăpân ici.

Oameni 'ntre dâșii prada 'și împărțiră, Rapiță luară, grâu, orz, cucuruz. La pomana asta, eu, cântând din lyra, Zăbovit-am. Inșă, n'am rămas mofluz.

Vezi tu, Muză, câmpul liber între-acele Ingrădiri legale numite moșii ? Intreg 'mi-apartine ! Sunt stăpân pe ele : Flori, isvoare, iarbă, fluturi, ciocârlii !

Ah, anul-aceasta recolta'i divină ! Pe trei mii hectare am izmă și maci, P'alte cinci drăgaică, nalbă și sulfina, A căror mirezme, zău te bagă'n draci !

Ca hoții moșiea să nu'mi devasteze, Eu n'am nevoie să pun turei pândari : Am lăsat-o 'n paza oștirea viteze De brave albine și de bravi țânțari !

Plimbă-te, o Muză scumpă, pe 'ndelete P'acest latifundiu al bardului tău ! Smulge flori pe placu'ți și le pune 'n plete, — Pândarii mei ție nu'ți fac niciun rău !

Dar, când, obosită d'atâta plimbare Vei dori o clipă să te odihnești, Te previu, vai Muză, și îți cer iertare : Conac la moșia mea n'o să găsești !

Fânul e unicu'mi pat cu «somieră», Și'ți ofer doar stele 'n loc de lumânări, Brațul meu drept pernă, —și ca p'o Maderă Soarbe'mi al meu suflăt, mâncând sărutări !

Kiriak N. padarjan.

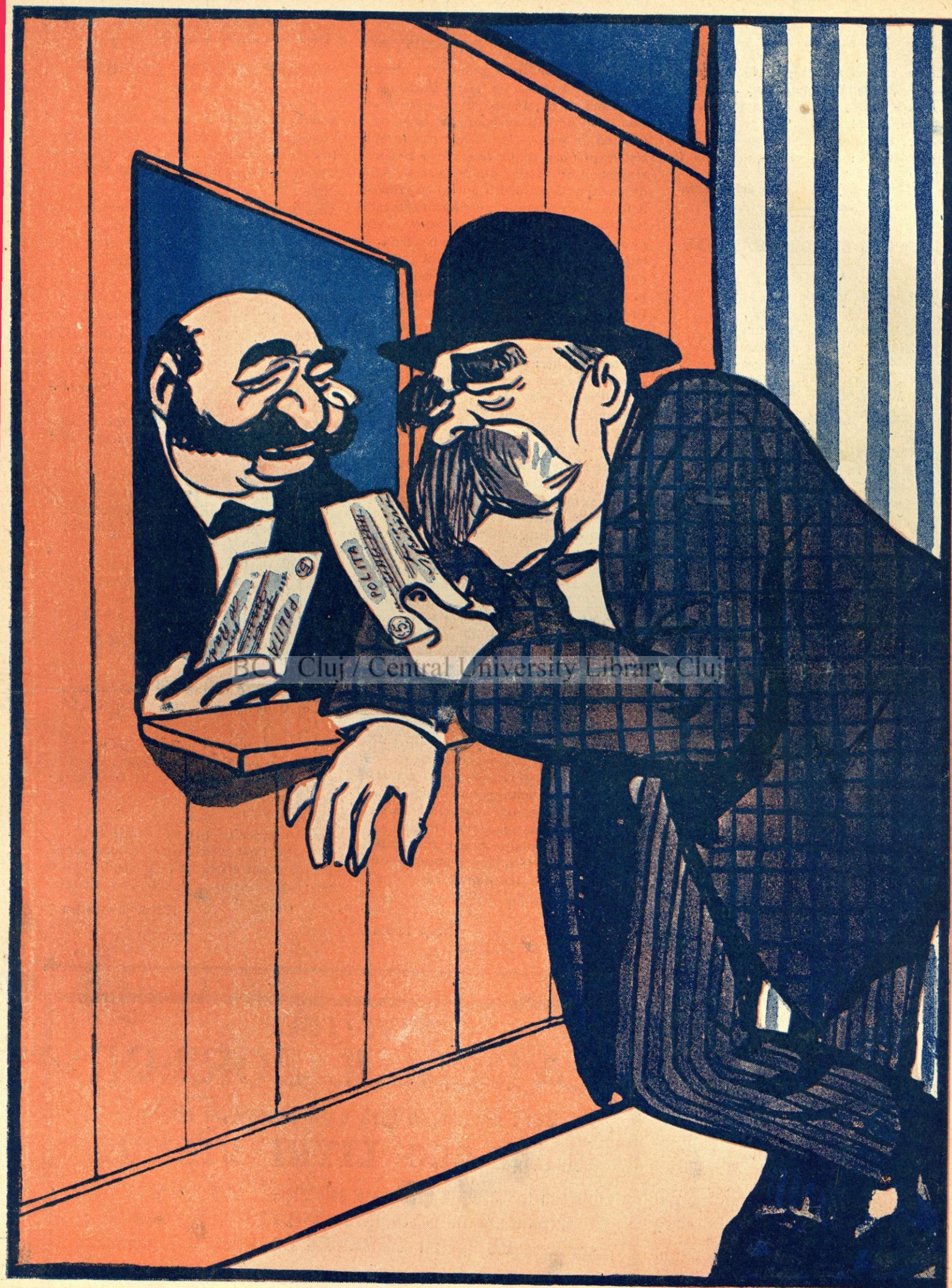
PIVNİȚELE LA DEALUL ZORILOR

Sunt unicele în țară care posedă în depozit

1.500.000 LITRI VINURI

Și le pun la dispoziția numeroasei sale clientele cu prețuri convenabile
 Expediază în toată țara în BUTOIAȘE și LĂZI
 PREȚURI CURENTE LA CERERE

Comenzile se primesc la Depozitul Călea Victoriei 107 și prin Telefon 16/59

- Purdon, chicioane Budurou, eu te-am imprumutat dija cu bani ghiată ...
- D'ala s'au topit așa repede, jupâne!
- Și dimita mi-aduci acum în schimb altă poliță?!...
- Pai și ăștia sunt bani ghiată... artificială!